

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР ПЕРЛИТЕ СЪЗДАВАТ ГЛАВОБОЛИЯ

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

1

Вярно е, онази сутрин не върших нищо, а само си седях пред празния лист на машината и си мислех как трябва да напиша писмо. Вярно е също, че по принцип сутрин нямам кой знае каква работа. Но това съвсем не означава, че съм длъжен да хукна да търся перлената огърлица на старата госпожа Пенръдок. В крайна сметка не съм полицаи.

Цялата работа е там, че ми се обади Елен Макинтош, а това вече е друго нещо.

— Как си, скъпи? — попита тя. — Зает ли си?

— И да, и не — рекох. — По-скоро не. Добре съм. Какво си ми намислила?

— Имам чувството, че не ме обичаш, Уолтър. Да не говорим, че е редно да се захванеш с някаква работа. Имаш прекалено много пари. Някой е откраднал перлите на госпожа Пенръдок и искам да ги намериш.

— Сигурно си мислите, че сте набрали номера на полицията — казах студено. — Това обаче е жилището на Уолтър Гейдж. Господин Гейдж е на телефона.

— Ами тогава предайте на господин Гейдж от името на госпожица Елен Макинтош, че ако до половин час не се яви тук, ще получи малка препоръчана пратка, съдържаща годежен пръстен с диамант.

— А нима имам голяма полза от тази работа — рекох. — Онази дърта сврака ще живее поне още петдесет години.

Тя обаче беше вече затворила, затова си сложих шапката, слязох и потеглих с пакарда. Беше прекрасно априлско утро, ако такива неща изобщо ви вълнуват. Госпожа Пенръдок живееше на широка, но тиха улица в Карънделит Парк. Сигурно поне от половин век къщата с нищо не бе променила вида си, а и фактът, че Елен Макинтош можеше да живее там още толкова време, определено не ме караше да подскачам от радост. Освен ако старата госпожа Пенръдок не умреше и

повече нямаше да се нуждае от услугите на медицинска сестра. Господин Пенръдок беше починал преди няколко години без завещание, но затова пък бе оставил на жена си огромна финансова каша и списък с пенсионери, дълг като ръката на провидението.

Натиснах звънеца и след доста чакане вратата ми отвори дребна дъртуша с престилка на камериерка и с измъчено кокче сива косица на темето. Изглежда ме така, сякаш никога преди не ме е виждала и най-малко искаше да ме вижда сега.

— Госпожица Елен Макинтош, ако обичате. Кажете й, че я търси господин Уолтър Гейдж.

Тя изсумтя, обърна се, без да каже дума, и двамата потънахме в древните дълбини на къщата, докато стигнахме остъклена веранда с плетена мебел и мирис на египетска гробница. Бабишкерът изсумтя отново и излезе.

Само след миг вратата се отвори повторно и на прага застана Елен Макинтош. Може би не харесвате високи момичета с медноруси коси и кожа като на онази първа праскова, която продавачът прибира за себе си. Ако е така, мога само да ви съжалявам.

— Скъпи, ти все пак дойде — извика тя. — Колко мило, Уолтър. Ела да седнем и всичко ще ти разкажа.

Седнахме.

— Откраднаха перлената огърлица на госпожа Пенръдок, Уолтър.

— Това ми го каза и по телефона. Не съм изкуфял склеротик.

— Ако позволиш една професионална догадка — каза тя, — мисля дори, че си загубил ума си. И то завинаги. Става дума за наниз от четирийсет и девет подобрани розови перли, които господин Пенръдок подарил на госпожа Пенръдок за златната им сватба. Напоследък обаче тя почти не ги слага, освен може би на Коледа или когато покани много стари приятели на вечеря и се чувства достатъчно добре, за да седи. И всяка година в Деня на благодарността дава вечеря за всички пенсионери, приятели и бивши служители, които господин Пенръдок й остави в наследство... та ги носеше и тогава.

— Нещо пообърка граматическите времена, но общата идея е ясна — казах. — Карай нататък.

— С една дума, Уолтър — продължи Елен, като ме изглежда, както на някого би се сторило, закачливо, — откраднаха перлите. Да, знам,

казвам ти го за трети път, но в цялата работа има нещо загадъчно. Тя ги държеше в кожен калъф в стара каса, която обикновено е отключена, но дори и да я заключат, всеки по-силен мъж би могъл да я отвори с голи ръце. Днес сутринта трябваше да взема от касата някакъв документ и надникнах при перлите, колкото да им кажа здрасти...

— Надявам се, че предаността ти към госпожа Пенръдок не се крепи на надеждата, че може да ти остави огърлицата — казах сурово. — Перлите са хубаво нещо за стари дами и дебели блондинки, но за една висока, стройна като топола...

— О, стига си дрънкар, скъпи — прекъсна ме Елен. — Можеш да си сигурен, че не съм чакала тези перли, защото те бяха фалшиви.

С мъка преглътнах и се облещих насреща ѝ.

— Е — продумах най-после, като се ухилих цинично, — все бях чувал, че старият Пенръдок измъквал от време на време по някое кривогледо зайче от цилиндъра, но с това, че е подарил фалшиви перли на собствената си съпруга за златната им сватба, определено ми скри шайбата.

— Стига си се правил на глупак, Уолтър! Тогава те си бяха съвсем истински. Работата е там, че госпожа Пенръдок ги продаде и поръча да ѝ направят дубликат. Неин стар приятел, господин Лансинг Галъмор, собственик на едноименната бижутерия, изпълни поръчката ѝ особено дискретно, защото тя, естествено, не искаше никой да разбере. Ето защо не сме викали и полиция. Ти ще ѝ ги намериш, нали, Уолтър?

— Как? И защо изобщо ги е продала?

— Защото господин Пенръдок умря внезапно, без да осигури хорицата, които издържаше. А после дойде голямата криза и всички пари се стопиха. Останаха само колкото да се поддържа домакинството и да се плаща на слугите — до един служили толкова дълго на госпожата, че тя би предпочела по-скоро да умре от глад, отколкото да ги уволни.

— Това е друго нещо — казах. — Свалям ѝ шапка. Но как, за бога, да ги намеря, и изобщо има ли смисъл, щом са били фалшиви?

— Перлите, имитациите имам предвид, струват две хиляди долара и са специално изработени в Чехия, за което са били необходими няколко месеца. При сегашната обстановка там обаче

изобщо не е сигурно, че може да се направи втора подобна имитация, и госпожата се ужасява при мисълта как някой може да открие фалшификата или пък самият крадец да започне да я изнудва, ако разбере за измамата. Защото, скъпи, аз знам кой ги е откраднал.

— Ъ? — изплъзна се от устата ми звук, който много рядко използвам, понеже не смятам, че трябва да присъства в речника на един джентълмен.

— Шофьорът, който работи тук от няколко месеца, Уолтър — един огромен грубиян, Хенри Ейчълбъргър. Онзи ден напусна внезапно, без никаква причина. А никой никога не напуска госпожа Пенръдок. Последният ѝ шофьор беше много възрастен и умря. Хенри Ейчълбъргър напусна, без да каже дума, и аз съм сигурна, че той е откраднал перлите. Той дори се опита да ме целуне веднъж.

— А, така значи? — обадох се с коренно променен тон. — Опитал се е да те целуне! Къде е тази камара месо, скъпа? Имаш ли изобщо представа? Дълбоко се съмнявам, че ме чака зад ъгъла, та да му разбия носа.

Елен сведе дългите си копринени ресници, а направи ли така, коленете ми омекват като козуначено тесто.

— Не е избягал. Сигурно е знаел, че перлите са фалшиви, че е в безопасност и спокойно може да си изнудва госпожа Пенръдок. Обадох се в агенцията, която ни го бе изпратила, и се оказа, че отново се е върнал при тях и се е зачислил като безработен, но отказаха да ми дадат адреса му. Противоречало на правилника им.

— А не може ли друг да е взел перлите? Например крадец.

— Не може. Слугите са извън подозрение, а всяка нощ къщата се заключва почти херметически. Пък и няма следи от взлом. Освен това Хенри Ейчълбъргър знаеше къде стоят перлите, защото веднъж ме видя да ги прибирам — госпожа Пенръдок беше поканила двама скъпи приятели на вечеря по случай годишнината от смъртта на съпруга ѝ и тогава носи огърлицата за последен път.

— Сигурно е бил щур купон — рекох. — Добре, ще отида в агенцията и ще ги накарам да ми дадат адреса му. Къде е тя?

— Казва се „Ейда Туми Доместик Емплоймънт Ейджънси“ и се намира на Втора източна — много неприятен квартал.

— Струва ми се, че моето присъствие ще се окаже по-неприятно за Хенри Ейчълбъргър — отсякох. — Та значи, казваш, че се е опитал

да те целуне, а?

— Перлите, Уолтър — нежно напомни Елен, — сега са по-важни. Искрено се надявам все още да не е забелязал, че са фалшиви, и да не ги е хвърлил в океана.

— Ако ги е хвърлил, ще го накарам да се гмурка — процедих зловещо.

— Той е висок един и деветдесет, огромен и много силен, Уолтър — свенливо отбеляза Елен. — Но не е красив колкото теб, разбира се.

— Точно моят ръст — рекох. — Срещата ще ми достави удоволствие. Довиждане, скъпа.

Тя ме хвана за ръкава.

— И още нещо, Уолтър. Нямам нищо против да го понатупаш, защото е мъжествено, но внимавай да не се наложи да идва полиция. И ти си доста едър и силен, бил си централен нападател в колежа, но имаш една малка слабост. Ще ми обещаеш ли да не пиеш?

— Този Ейчълбъргър — отвърнах — е единственият стимулант, от който имам нужда.

2

„Ейда Туми Доместик Емплоймънт Ейджънси“ на Източна втора улица напълно отговаряше на името и адреса си. Миризмата във фоайето, където ми се наложи да почакам, далеч не беше от приятните. Агенцията се ръководеше от жена на средна възраст със закоравяла физиономия, която ми каза, че Хенри Ейчълбъргър се бил регистрирал при тях на работа като шофьор и тя можела да уреди той да ми се обади или пък да се срещнем в самата агенция и да поговорим. Поставих върху бюрото й десетдоларова банкнота и наблегнах на факта, че това е жест на добра воля, а не евентуалната комисиона, полагаща се на агенцията, и тя склони да ми даде адреса му. Хенри живееше някъде на запад по булевард „Санта Моника“, близо до онази част на града, която навремето се казваше Шърман.

Веднага подкарах натам от страх Хенри Ейчълбъргър да не се обади в агенцията и оттам да му кажат, че съм тръгнал да го видя. Адресът се оказа долнопробен хотел, удобно разположен на междуградския път и дялящ общ вход с китайска пералня. Хотелът беше на втория етаж. Тук-там стълбите бяха покрити с полуразложена гумирана пътека, хаотично прикрепена с остатъци от потъмнели пиринчени скоби. Някъде към средата на стълбището мирисът от пералнята постепенно отслабваше и отстъпваше на уханията на керосин, угарки, спарен въздух и мазни книжни кесии. Върху дървена поставка до стълбището беше оставена книга за посетителите. Последният регистрирал се бе извършил обряда преди три седмици с молив и силно разкривен почерк, което ме наведе на мисълта, че управата на хотела не е от най-стриктните.

До книгата имаше звънец и надпис:

УПРАВИТЕЛ

Позвъних и зачаках. Скоро някъде в дъното се отвори врата и насреща ми се затътриха стъпки, които за никъде не бързаха. Появи се мъж с оръфани кожени чехли и панталон с трудноопределим цвят, горните две копчета на който бяха оставени разкопчани, за да има

повечко простор за огромното шкембе. Мъжът носеше и черни тиранти, набиващи се на очи тъмни петна под мишниците, че и другаде, а лицето му определено се нуждаеше от сапун и бръснач.

— Пълно е, мой човек — рече той и се ухили.

— Не търся стая — отвърнах, — а Ейчълбъргър, за когото съм информиран, че живее тук, но който, както забелязах, не се е регистрирал в книгата ви, а това, както със сигурност знаете, е нарушение на закона.

— Хитрец си ти — отново се ухили дебелият. — Надолу по коридора, двеста и осемнайсета.

И посочи с палец, чийто цвят и големина не се отличаваха особено от изгорял печен картоф.

— Бъди така любезен да ме заведеш — казах.

— Ти си бил голям началник бе — отвърна онзи и разтресе шкембе. Очичките му изчезнаха между гънките жълтеникава лой. — Добре, мой човек. Върви след мен.

Потънахме в мрачните дълбини на коридора и след малко спряхме пред дървена врата в дъното. Мъжът стовари дебелия си юмрук върху вратата. Нищо не се случи.

— Няма го — рече.

— Бъди така любезен да ми отключиш — казах. — Искам да вляза и да изчакам Ейчълбъргър.

— Ще влезеш кога цъфнат налъмите — заядливо отвърна дебелият. — Ти за какъв се мислиш бе, скапаняк?

Това ме ядоса. Мъжът беше едър, около метър и осемдесет висок, но преливащ от спомени за бира. Огледах тъмния коридор. Навсякъде цареше пълна тишина.

Стоварих едно кроше в корема на дебелака. Той рухна на пода, оригна се и дясното му коляно силно се сблъска с ченето. Закашля се и от очите му рухнаха сълзи.

— Не е честно, приятел — изскимтя той. — С двайсет години си по-млад от мен.

— Отключвай вратата — изръмжах. — Нямам никакво време да споря с теб.

— Доларче — каза управителят, като си бършеше очите с ризата. — За два съм ням като гроб.

Извадих два долара от джоба си и му помогнах да се изправи. Той сгъна банкнотите и измъкна най-елементарен шперц, какъвто можех да си купя за пет цента.

— Господи, как удряш! — изстена. — Къде си се на учил? Едрите мъже обикновено са пихтии.

Той отключи вратата.

— Ако по-късно чуеш шум, не му обръщай внимание — казах. — За всички евентуални щети щедро ще ти бъде платено.

Той кимна, а аз влязох в стаята. Управителят заключи вратата след мен и стъпките му заглъхнаха. Настъпи тишина.

Стаята беше малка, мизерна и оскъдно обзаведена. Имаше кафяв скрин с огледалце над него, обикновен дървен стол, още един люлеещ се, единично легло с емайлирани табли и многократно кърпен юрган. По завесите на прозореца изобилстваха следи от убити мухи, а зелените щори бяха без долната си летвичка. В ъгъла имаше умивалник, до който висяха два тънки като хартия пешкира. Естествено, нямаше нито баня, нито гардероб. Парче плат на тъмни фигури, висящо от един рафт, изпълняваше ролята на последния. Зад гореупоменатата дрипа открих сив костюм най-голям размер, който щеше да ми бъде съвсем по мярка, ако носех конфекция. На пода се търкаляха чифт черни обувки, най-малко четирийсет и пети номер. Видях и евтин платнен куфар, който претърсих, понеже не беше заключен.

Претършувах и бюрото и с учудване установих, че вътре всичко е чисто, прилично и подредено, но и нямаше кой знае какво. Най-малкото перли. Прерових и останалите възможни и невъзможни скривалища из стаята, но не открих нищо интересно.

Седнах отстрани на леглото, запалих цигара и зачаках. Вече ми беше ясно, че Хенри Ейчълбъргър или беше невероятен бунак, или напълно невинен. Стаята и откритата следа, която бе оставил след себе си, не говореха за човек, чието основно занятие е кражбата на перлени огърлици.

Бях изпусил четири цигари — повече, отколкото обикновено изпушвам за цял ден, когато чух приближаващи се стъпки. Бяха бързи и леки, но в никакъв случай не и крадливи. В ключалката се превъртя ключ и някой безгрижно отвори вратата. В стаята влезе мъж и се вторачи в мен.

Аз съм над метър и осемдесет висок и тежа стотина кило. Онзи срещу мен беше висок, но като че ли по-лек. Носеше син шевиотен костюм от тези, които обикновено наричат „спретнати“, тъй като нищо по-добро не би могло да се измисли. Имаше гъста и четинеста руса коса, врат на пруски ефрейтор от комиксите, много широки рамене и огромни здрави ръчища. Лицето му носеше белезите от много бой. Стори ми се, че зеленикавите му очички блестят насреща ми със зловна насмешливост. Веднага разбрах, че с тоя шега не бива, но не се уплаших. Можех да меря с него и височина, и сила, а за интелекта изобщо не се съмнявах, че го превъзхождам.

Спокойно станах от леглото и рекох:

— Търся някой си Ейчълбъргър.

— Как влезе тук, приятел?

Гласът му беше весел, малко грубичък, но далеч не неприятен за ухото.

— Обясненията могат да почакаат — отвърнах сковано. — Търся Ейчълбъргър. Ти ли си?

— Я, какъв смелчага! Веселяк. Чакай да си разкопчая колана, та да се посмея на воля.

Той пристъпи няколко крачки напред и аз направих същия брой крачки към него.

— Казвам се Уолтър Гейдж — рекох. — Ти ли си Ейчълбъргър?

— Дай пет цента — отвърна той — и ще ти кажа.

Направих се, че не го чувам.

— Годеник съм на госпожица Елен Макинтош — осведомих го хладно. — Разбрах, че си се опитал да я целунеш.

Той направи още една крачка към мен и аз — още една към него.

— Защо „опитал“? — попита подигравателно.

Рязко замахнах с дясната си ръка и стоварих юмрук върху брадичката му. Крошето ми се стори яко и хубаво, но онзи почти не помръдна. Ръгнах му още две леви по врата и забих второ дясно отстрани на сплескания му нос. Той изсумтя и ме удари в слънчевия сплит. Превих се надве, сграбчих стаята с ръце и я завъртях. Хубавичко я засилих, закръжах и си фраснах тила в пода. Това временно наруши равновесието ми и докато разсъждавах как да си го възвърна, мокър пешкир ме зашляпа по лицето и аз отворих очи. Физиономията на

Хенри Ейчълбъргър беше точно до моята и в погледа му се четеше известна загриженост.

— Абе, приятел — дочух гласа му, — стомахът ти е слаб като китайски чай.

— Коняк! — изграчих. — Какво... Какво стана?

— Спъна се в дупчица на килима. Наистина ли трябва да пийнеш нещо?

— Коняк! — изграчих отново и затворих очи.

— Дано не ти се отвори глътка — дочух гласа му.

Отвори се и се затвори врата. Лежах неподвижно и се опитвах да не повърна. Времето се влачеше бавно в дълъг сив воал. После вратата на стаята се отвори и затвори още веднъж, а след миг притиснаха нещо твърдо до устните ми. Зинах и алкохолът се изля в гърлото ми. Закашлях се, но огнената течност препусна из вените ми и мигновено ме оправи. Седнах.

— Благодаря ти, Хенри — рекох. — Може ли да ти викам Хенри?

— За това не се плащат данъци, приятел.

Изправих се и заставах пред него. Той любопитно ме съзерцаваше.

— На пръв поглед ти няма нищо — отбеляза. — Защо не ме предупреди, че си болен?

— Върви по дяволите, Ейчълбъргър! — изругах и го фраснах с всички сили по ченето.

Той тръсна глава и в погледа му се появи раздражение. Нанесох му още три удара по лицето, докато той продължаваше да тръска глава.

— Ама ти май искаш на сериозно! — изрева той, сграбчи леглото и го запрати по мен.

Ловко избягнах ъгъла на леглото, но поради рязката маневра отново изгубих равновесие и забих главата си в перваза на прозореца. Мокрият пешкир пак ме зашляпа по лицето. Отворих очи.

— Слушай, младок, водят ти се вече два неуспешни опита. Май е време да се откажеш, а?

— Коняк — изграчих.

— Ще пиеш уиски.

Притисна чаша до устните ми и аз жадно засмуках. После мъчително се изправих.

За моя изненада леглото не бе мърдало от мястото си. Строполих се на него, а Хенри Ейчълбъргър седна до мен и ме потупа по рамото.

— С теб ще се разберем — каза. — Никога не съм целувал момичето ти, макар да не твърдя, че не ми се е искало. Това ли е всичко, което те мъчи?

Той си сипа половин водна чаша от уискито — беше излизал да купи. Преглътна замислено.

— Не. Има още нещо — отвърнах.

— Давай, но без да размахваш юмруци. Обещавах ли?

Обещах му с известна неохота.

— Защо напусна службата при госпожа Пенръдок? — попитах.

Той ме изгледа изпод рошавите руси вежди. После погледна и бутилката, която държеше.

— Как мислиш, хубав ли съм? — попита.

— Как да ти кажа, Хенри...

— Не го усуквай! — изръмжа.

— Не, Хенри. Определено не бих те нарекъл красавец, но несъмнено си мъжествен.

Той наля още половин водна чаша уиски и ми го подаде.

— Твой ред е — рече.

Гаврътнах го, без много да съзнавам какво правя, и се задавих. Когато спрях да кашлям, Хенри пие чашата от ръката ми и пак я напълни. Унило изпи своя дял. Бутилката вече бе полупразна.

— Представи си, че хлътнеш по маце, красиво като ангел. И имаш мутра като моята. Човек като мен, селянин, който с много спортни постижения си е пробил път в кравешки колеж и е оставил хубостта и образованието си върху таблото с резултатите. Човек, който се е бил с всичко, освен с кит и локомотив, и яко е пердашил, но и на него не са прощава ли. И тогава попадам на служба, където гледам тази хубавица непрекъснато и по цял ден, обаче знам, че нищо няма да излезе. Ти как щеше да постъпиш, приятел? Аз просто напуснах.

— Хенри, искам да ти стисна ръката — рекох.

Той вяло ми я подаде.

— Така че си подадох оставката — продължи Хенри. — Какво друго ми оставаше? — Вдигна бутилката срещу светлината и се вторачи в нея. — Направи голяма грешка, като ме накара да купя това. Отвори ли ми се глътка, спиране няма. Имаш ли повечко мангизи?

— Разбира се — отвърнах. — Щом искаш уиски, имаш уиски, Хенри. Аз пък имам един хубав апартамент на Франклин Авеню в Холивуд и макар че изобщо не подценявам твоето скромно и, сигурен съм, временно убежище, предлагам да се изнесем към моите покои, където е далеч по-просторно и не си блъскаш лактите по ъглите — предложих и хаотично размахвах ръка.

— Хей, ама ти се насвятка — отбеляза Хенри с възхита в зелените си очички.

— Все още не съм се напил, Хенри, макар наистина да усещам въздействието на уискито и ми е толкова приятно. Не трябва да обръщаш внимание на говора ми, който си е лична работа, също както твоите кратки и сбити фрази. Преди да тръгнем обаче, ми се иска да обсъдим с теб една незначителна подробност. Упълномощен съм да уредя връщането на перлената огърлица на госпожа Пенръдок. Доколкото разбрах, съществува известна вероятност ти да си я задигнал.

— Поемаш голям риск, човече — тихо каза Хенри.

— Това е делови въпрос, Хенри, и затова най-добре ще е да говорим открито. И тъй като перлите са фалшиви, би трябвало лесно да се разберем. Не ти желая злото, Хенри, и съм ти дълбоко благодарен, задето купи уискито, но бизнесът си е бизнес. Ще бъдеш ли така добър да вземеш петдесет долара и да върнеш перлите, без риск от всякакви последствия?

Хенри се изсмя кратко и невесело, но в гласа му като че ли нямаше враждебност, когато рече:

— Значи според теб съм задигнал някакви си камъчета и сега седя тук и чакам ченгетата да ме приберат?

— Полицията не е уведомена, Хенри, а ти може и да не си знаел, че перлите са фалшиви. Подай ми бутилката.

Той ми наля почти всичкото останало уиски, а аз го изпих в най-добро разположение на духа. Замерих огледалото с чашата, но за съжаление не го уцелих. Самата чаша, от тежко и евтино стъкло, тупна на пода, ала не се счупи. Хенри Ейчълбъргър радостно се изкиска.

— На какво се смееш, Хенри?

— На нищо — рече той. — Мислех си какъв глупак ли се е почувствал онзи, който е разбрал за мънистата.

— С което намекваш, че не си ги свил ти, Хенри?

Той пак се засмя, малко мрачно.

— Да — отвърна, — искам да кажа не. Редно е да те фрасна, но за какъв дявол? На всеки може да му хрумне щуротия. Не, приятел, не съм свил никакви перли. Ако са били фалшиви, нямаше да си правя труда, а ако са били това, на което ми заприличаха единствения път, когато ги видях на врата на старата дама, определено нямаше да се завра в някаква си смрадлива дупка в Лос Анджелис, където кротко да дочакам да ме пипнат ченгетата.

Отново сграбчих ръката му и я раздрусих.

— Това е всичко, което исках да знам — изломотих щастливо. — Сега съм спокоен. Вече можем да отидем у дома и да обмислим как да върнем перлите. Ние двамката с теб, Хенри, можем да направим такава комбина, че да сразим всяка опозиция.

— Да не ме будалкаш, а?

Изправих се и си сложих шапката наопаки.

— Не, Хенри. Предлагам ти работа, от каквато, разбирам, имаш нужда, и всичкото уиски, което можеш да изпиеш. Да тръгваме. Можеш ли да шофираш в това състояние?

— Че аз да не съм пиян? — учуди се Хенри.

Излязохме от стаята и тръгнахме по тъмния коридор. Изведнъж дебелият управител изскочи от някакво потайно кътче на коптора си и се изтъпани отпреде ни, като потриваше шкембето си и ме гледаше очаквателно с алчните си очички.

— Всичко наред ли е? — попита той, без да спира да дъвче потъмняла от времето клечка за зъби.

— Дай му един долар — каза Хенри.

— За какво, Хенри?

— Ами не знам. Просто му го дай.

Извадих един долар от джоба си и го подадох на дебелака.

— Благодаря, приятел — рече Хенри, погъделичка управителя под брадичката и ловко измъкна банкнотата измежду пръстите му. — Това е за пиячката — добави той. — Много мразя да си прося мангизите.

Спуснахме се по стълбите, хванати под ръка, докато управителят се опитваше да изкашля клечката от гърлото си.

3

Събудих се в пет часа следобед и установих, че лежа в собственото си легло, в собствения си апартамент в „Шато Морейн“ на Франклин Авеню, близо до Айвър Стрийт в Холивуд. Обърнах морна глава и видях, че до мен лежи Хенри Ейчълбъргър по потник и панталон. Тогава забелязах, че и аз съм доста леко облечен. На близката маса се кипреше почти пълна еднолитрова бутилка „Олд Плантейшън“, а на пода се търкаляше още една от същата първокачествена пиячка, само че празна. Навсякъде по пода бяха разхвърлени дрехи, а брокатената тапицерия на един от фотьойлите ми бе прогорена от цигара.

Внимателно опипах тялото си. Стомахът ми беше скован и натъртен, а челюстта ми изглеждаше леко отекала от едната страна. Иначе ставах за работа. Изправих се и остра болка прониза слепоочието ми, но я пренебрегнах, твърдо закрачих към масата и надигнах бутилката. След яка глътка от огнената течност изведнъж се почувствах доста по-добре. Обзе ме бодрa жизнерадостност и бях готов за всякакви приключения. Върнах се при леглото и решително разтърсих Хенри за рамото.

— Събуди се, Хенри — рекох. — Заник слънце приближава. Червеношийките подвикват, катеричките цвърчат, а цветовете на зората се готвят да заспят.

Като всички енергични мъже Ейчълбъргър се събуди със свит юмрук.

— Каква беше тая шегичка? — изръмжа той. — О, да. Здравей, Уолтър. Как се чувстваш?

— Прекрасно. А ти отпочина ли си?

— Има си хас — отвърна той, спусна боси крака на пода и разроши с пръсти гъстата руса четина на главата си. — Бяхме го подкарали много добре, докато теб не те хвана. Тогава и аз легнах да подремна. Никога не пия сам. Наред ли си?

— Да, Хенри. Наистина се чувствам прекрасно. А и работа ни чака.

— Чудесно.

Той отиде при бутилката и щедро се възползва от съдържанието ѝ. После поглади корем с опакото на дланта си. Зелените му очи светеха омиротворено.

— Аз съм болен човек — рече — и трябва да си взема лекарството.

После остави шишето на масата и заразглежда апартамента.

— Леле, така бързо се оляхме, че нямах време да ти огледам бърлогата. Добре си се устроил тук, Уолтър. Леле, бяла пишеща машина и бял телефон. Първо причастие ли си получил наскоро, що ли?

— Просто глупава прищявка, Хенри — отвърнах и магнах небрежно.

Той се приближи и разгледа машината и телефона върху бюрото, до които беше и сребърният комплект писалки и мастилница, където върху всяка част се мъдреха инициалите ми.

— Май падаш мангизлия, а? — попита той, като обърна към мен зеления си взор.

— Поносимо — отвърнах скромно.

— А сега какво, приятел? Имаш ли някакви идеи, или да си пийнем?

— Да, Хенри. Имам идея. И ако ти ми помогнеш, мисля, че можем да я осъществим. Все ми се струва, че трябва да се включим в клюкарската мрежа, както се казва. Задигне ли се перлена огърлица, престъпният свят мълниеносно научава. Перлите трудно се продават, Хенри, още повече, за разлика от диамантите, не могат да се разфасоват и лесно се разпознават от експертите. Чел съм го някъде. Сега в престъпния свят кипи трескава дейност. Сигурно няма да ни е чак толкова трудно да намерим някой, който да препрати сведения където трябва, че сме склонни да платим разумна сума, за да ни ги върнат.

— Добре ги нижеш за пиян — отбеляза Хенри и посегна към шишето, — но не забравяш ли, че камъчетата са фалшиви?

— Няма значение. От сантиментални подбуди съм готов да платя, стига да ми ги върнат.

Хенри отпи от уискито, видимо го одобри и си пийна повторно. После учтиво ми подаде бутилката.

— Дотук добре — каза, — но престъпният свят, в който според теб ври и кипи, едва ли ще кипне чак толкова за някакво си стъклено герданче. Или може би греша?

— Мислех си, Хенри, че престъпният свят вероятно не е лишен от чувство за хумор и може да падне голям смях.

— Има нещо такова — съгласи се Хенри. — Да речем, някой бунак научи, че госпожа Пенръдок си има наниз от мидени рожби, който чини бала пари, ловко се оправя с касата и търчи право при посредниците. И там пада голям смях. Съгласен съм, известно време историята може да развлича народа из билиардните зали. Дотук добре, но не смяташ ли, че касоразбивачът много бързо ще се отърве от мънистата, защото фалшиви или не, ченгетата пак ще го пипнат. За кражба с взлом, Уолтър.

— Обаче, Хенри, в цялата работа има още една подробност. Ако крадецът е много глупав, тя, разбира се, е без значение, но ако той притежава макар и незначително количество интелект, нещата коренно се променят. Госпожа Пенръдок е особено горда жена и живее в един от най-елитните квартали на града. Ако се разчуе, че е носила фалшиви перли, или пък журналистите само намекнат, че точно тези перли са били подарени от съпруга ѝ за златната им сватба... сигурен съм вече разбираш, Хенри.

— Касоразбивачите нямат много-много умствен багаж — изтъкна той и потри челичената си брадичка. После захапа десния си палец и замислено го загриза. Погледът му обиколи прозорците, ъгъла на стаята и пода. Изгледа косо и мен.

— Изнудване значи? — рече. — Може би, но мошениците не си мешат бизнеса. И все пак онзи може и да се изпусне някъде. Съществува такава вероятност, Уолтър. Не че бих си заложил златните пломби, но все пак съществува. Колко смяташ да предложиш?

— Сто долара са достатъчно, но съм склонен да стигна до двеста, което е и истинската цена на имитацията.

Хенри поклати глава и гушна покровителствено бутилката.

— Не става. Никой няма да се разкрие за толкоз мангизи. Просто не си струва рискът. Ще захвърли мънистата и ще стои настрана.

— Поне бихме могли да опитаме, Хенри.

— Да, но къде? Да не говорим, че и пиенето намаля. Най-добре да се обуя и да изтичам за още, а?

Точно в този миг, сякаш в отговор на неизречените ми молитви, нещо глухо тупна пред входната врата. Отворих я и вдигнах последното издание на вечерния вестник. Затворих отново и понесох вестника към стаята, като го разгърнах още докато вървях. Докоснах го с десния си показалец и самоуверено се усмихнах на Хенри Ейчълбъргър.

— Ето. Обзалагам се на цял литър „Олд Плантейшън“, че отговорът ще бъде в криминалната хроника на вестника.

— Тук няма криминална хроника — изкиска се Хенри. — Това е Лос Анджелис. Ще черпиш.

Отворих вестника на трета страница с известно вълнение, тъй като, макар и вече да бях видял съобщението в по-ранното издание още докато чаках в агенцията „Ейда Туми“, не бях сигурен, че ще се появи в същия вид и във вечерния брой. Но вратата ми бе възнаградена. Всичко си беше както преди и съобщението се мъдреше наред третата колона цяло и непокътнато. Параграфът бе съвсем кратък и под заглавие:

ЛУ ГАНДЕЗИ РАЗПИТВАН ЗА КРАДЕНИ БИЖУТА.

— Слушай, Хенри — рекох и започнах да му чета:

„Действайки по анонимен сигнал, късно снощи полицията задържа Луис (Лу) Гандези, собственик на известно заведение на Спринг Стрийт, и дълго го разпитва по повод зачестилите напоследък нападения в един от елитните западни квартали на града. Обявената стойност на бижутата надхвърля двеста хиляди долара, а собственичките им — дами, гостуващи на свои приятелки — са били заплашвани с пистолет. Гандези бил освободен късно през нощта и отказал да говори пред журналисти.

«Не се кодоша с ченгета» — скромно заявил той. Капитан Уилям Норгард от отдел «Кражби» декларира задоволството си, че Гандези няма връзка с кражбите и сигналът бил акт на лично отмъщение.“

Сгънах вестника и го метнах върху леглото.

— Печелиш, приятел — каза Хенри и ми връчи бутилката. Отпих голяма глътка и му я върнах. — А сега какво? Пипваме този Гандези и го правим на кайма?

— Може да е опасен, Хенри. Смяташ ли, че ще се справим?

Хенри презрително изсумтя.

— Ха! Кокошкар от Спринг Стрийт. Сигурно е пихтиест шишко с фалшив рубин на пръстена. Води ме при него. Ще го изтърбушим наопаки и ще му извадим черния дроб. Само дето пиячката е на свършване. Я имаме половинка, я не.

Той огледа шишето срещу светлината.

— Мисля, че пихме достатъчно, Хенри.

— Да не искаш да кажеш, че сме пияни? Откакто съм дошъл, съм изпил само седем чаши, най-много девет.

— Разбира се, че не сме пияни, Хенри, но ти си пълниш чашите догоре, а ни чака тежка нощ. Мисля, че сега е редно да се избърснем и преоблечем, а освен това съм убеден, че ни трябва вечерно облекло. Имам един смокинг в повече, който ще ти е съвсем по мярка, защото сме почти еднакви. Не приемаш ли това за знамение — двама толкова едри мъже да ги свързва едно и също начинание? Смокингите правят силно впечатление на пропадналите типове, Хенри.

— Страхотно — рече Хенри. — Ще помислят, че бачкаме за някой тежкар. Този Гандези така ще си изкара акъла, че ще си глътне вратовръзката.

Решихме да действаме, както предложих. Извадих дрехи за Хенри и докато той се къпеше и бърснеше, аз се обадох на Елен Макинтош.

— Уолтър, толкова се радвам, че позвъни — извика тя. — Откри ли нещо?

— Още не, скъпа, но вече имаме идея. С Хенри тъкмо се каним да я приведем в действие.

— Хенри ли каза, Уолтър? Кой Хенри?

— Как така кой, скъпа? Разбира се, Хенри Ейчълбъргър. Толкова бързо ли го забрави? С Хенри сме сърдечни приятели и...

Тя сурово ме прекъсна:

— Пиеш ли, Уолтър?

— Как можа да го кажеш, скъпа! Хенри е пълен въздържател.

Елен остро изсумтя. Звукът отчетливо ме настигна по линията.

— Но не е ли Хенри крадецът на перлите? — попита след доста дълга пауза.

— Хенри ли, ангел мой? Разбира се, че не. Напуснал е, защото се влюбил в теб.

— Ах, Уолтър. Тази горила? Сигурна съм, че ужасно си се запил. Изобщо не искам повече да говоря с теб. Довиждане.

И рязко тръшна слушалката, което се отрази крайно неприятно на тъпанчето ми.

Седнах на стола с „Олд Плантейшън“-а в ръка и се замислих какво чак толкова обидно й казах. И тъй като нищо не можах да измисля, утеших се с бутилката, докато Хенри се появи от банята, поразително изискан в една от моите ризи с бастии, колосана яка и черна папийонка.

Вече се беше стъмнило, когато излязохме от апартамента и аз бях изпълнен с увереност и надежда, макар и малко потиснат от начина, по който Елен Макинтош ми бе говорила по телефона.

4

Изобщо не беше трудно да намерим заведението на господин Гандези, още повече че първият таксиджия, когото Хенри попита на Спринг Стрийт, веднага ни го посочи. Казваше се „Синята лагуна“ и вътрешността му бе обяна в неприятна синкава светлина. С Хенри влязохме с твърда стъпка, тъй като, преди да се захванем с издирването на господин Гандези, здравата си бяхме похапнали. Хенри изглеждаше почти красив в един от най-хубавите ми костюми, с бял шал с дълги ресни, праметнат през рамо, с лека филцова шапка, килната на тила (главата му се оказа малко по-голяма от моята), и по бутилка уиски в двата външни джоба на лекото пардесю, което носеше.

Барът в „Синята лагуна“ беше претъпкан, но с Хенри се отправихме към потъналото в сумрак ресторантче отзад. Някакъв индивид в мърляв смокинг се приближи до нас и Хенри го попита за Гандези. Онзи ни посочи дебел мъж, седнал на масичка в най-отдалечения ъгъл на помещението.

Отправихме се натам. Пред мъжа имаше чаша с червено вино, а той бавно въртеше едрия зелен камък върху пръста си. Изобщо не погледна към нас. Край масата нямаше други столове, затова Хенри се подпря отгоре ѝ с двете си ръце.

— Ти ли си Гандези? — попита.

Шишкото не ни погледна дори тогава. Сключи дебелиите си черни вежди и потвърди разсеяно:

— Si. Да!

— Искаме да поговорим с теб насаме — обясни Хенри. — Някъде, където няма да ни безпокоят.

Сега Гандези благоволи да вдигне поглед, а в безжизнените му черни бадемови очи прочетох безкрайна досада.

— Така ли? — попита и сви рамене. — За какво?

— За перли — отвърна Хенри. — Четирийсет и девет в наниза, всичките еднакви и розови.

— Продавате или купувате? — позаинтересува се Гандези и брадичката му се разтресе нагоре-надолу, сякаш му стана смешно.

— Купуваме — рече Хенри.

Мъжът до масата безмълвно махна с пръст и огромен сервитьор застана до него.

— Пияни са — пророни безжизнено. — Изхвърли ги.

Келнерът хвана Хенри за рамото. Хенри се пресегна нехайно, сграбчи го за ръката и я изви. Лицето на онзи придоби цвят, който на синкавата светлина не бих могъл да определя, но никак не ми се видя здравословен. Той тихо изстена. Хари освободи ръката му и се обърна към мен:

— Сложи стотачка на масата.

Извадих портфейла си и измъкнах една от двете стодоларови банкноти, които съобразително бях взел от касата на „Шато Морейн“. Гандези погледна банкнотата и махна на огромния келнер, който се отдалечи, като разтриваше ръката си и я притискаше плътно към гърдите.

— За какво? — попита Гандези.

— Пет минути насаме.

— Много смешно. Окей, ще клъвна.

Гандези взе банкнотата, сгъна я прилежно и я пхна в джобчето на жилетката си. После се опря с две ръце на масата и тежко се надигна. Затътри крака нанякъде, без изобщо да ни поглежда.

С Хенри го последвахме покрай плътно заетите маси, прекосихме помещението, излязохме през врата в ламперията и се спуснахме по тесен полутъмен коридор. В дъното Гандези отвори врата към осветена стая и с мрачна усмивка ни направи път да минем. Аз влязох пръв.

Докато Хенри минаваше покрай него, онзи с удивителна сръчност извади от дрехите си блестяща черна кожена палка и силно го цапардоса с нея по главата. Хенри се просна напред по ръце и колене. Гандези затвори вратата изключително бързо за човек с неговото масивно телосложение и се облегна на нея с палката в лявата си ръка. В дясната обаче изневиделица се беше появил къс, но тежък черен пистолет.

— Много смешно — учтиво рече той и тихичко се изкиска.

Точно какво стана после, не видях особено ясно. В един миг Хенри беше с гръб към Гандези, забрал по пода с ръце и колене. В следващия, а може би в същия, нещо се преметна като едра риба във вода и Гандези изпъшка. Тогава забелязах, че коравата руса глава на Хенри се е забила в корема му, а огромните ръчища стискат косматите китки на Гандези. Сетне тялото на Хенри се изправи до нормалната си височина, а Гандези се озова високо във въздуха, закрепен върху главата му с широко зейнала уста и тънмораво лице. Хенри се отръска, на пръв поглед съвсем леко, а Гандези с ужасен трясък се тръшна на пода и остана да лежи там, борейки се за глътка въздух. След това ключът се превъртя и Хенри вече стоеше с гръб към вратата, като държеше и палката, и пистолета в лявата си ръка и загрижено опипваше джобовете, които съхраняваха алкохолните ни запаси. Всичко се случи толкова мълниеносно, че само се облегнах на стената, понеже ми се повдигаше.

— Бияч! — процеди Хенри. — Смешник. Чакай да си разкопчая колана, та да се посмея на воля.

Гандези се претърколи, изправи се невероятно бавно и мъчително и се закрепил, като се олюляваше и прекарваше длан нагоре-надолу по лицето си. Дрехите му бяха прашни.

— Това тук е палка — поясни Хенри и ми показа малкия черен предмет. — С нея ли ме цапардоса?

— Ама ти, Хенри, не знаеш ли?

— Искан да съм сигурен. Не се постъпва така с един Ейчълбъргър.

— Окей, момчета, какво искате? — рязко попита Гандези, без следа от досегашния си италиански акцент.

— Вече ти казах, тестена мутро.

— Струва ми се, че не ви познавам, момчета — рече Гандези и предпазливо положи туловището си в дървен стол до разнебитено писалище. После избърса лицето и шията си и опипа тялото си на различни места.

— Пообъркал си се, Гандези. Преди няколко дни една дама, която живее в Карънделит Парк, си е загубила огърлица с четирийсет и девет перли. Касоразбиваческа история, но от най-лесните. Нашата агенция е застраховала перлите, а аз смятам да си прибера банкнотката.

Той се приближи до Гандези, който бързо бръкна в джоба си и му я връчи. Хенри ми я върна и аз съответно си я прибрах в портфейла.

— Струва ми се, че не съм чул за случая — внимателно каза дебелият.

— Ти ме удари с палка — възрази Хенри. — И то доста силничко.

Гандези поклати глава и премигна.

— Нямам вземане-даване с касоразбивачи. Нито с обирджии. Сбъркали сте адреса.

— Ослушай се внимателно — тихо го посъветва Хенри. — Може да подочуеш нещичко.

Той леко полюшваше палката пред себе си с два пръста на дясната ръка. Възтясната шапка още се крепеше на тила му, макар и поизмачкана.

— Хенри — обадих се аз, — струва ми се, че тази вечер ти вършиш цялата работа. Смяташ ли, че е честно?

— Добре, обработи го и ти — съгласи се Хенри. — Дебелациите толкова красиво се насиняват.

Междувременно Гандези бе повъзвърнал естествения си цвят и ни гледаше втренчено.

— Застрахователни агенти значи? — попита недоверчиво.

— Ти го каза, тестена мутро.

— Опитайте ли с Мелачрино?

— Ха! — прогърмя Хенри. — Смешник...

Аз рязко го прекъснах:

— Един момент, Хенри. — После се обърнах към Гандези: — Мелачрино човек ли е? — попитах.

Очите му учудено се окръглиха.

— Разбира се, че е човек. Значи не го познавате? — Тъмно подозрение се мярна в черните му като вакса очи, но изчезна почти мигновено.

— Обади му се — нареди Хенри и посочи телефона върху разнебитеното бюро.

— Кофти е по телефона — замислено се възпротиви Гандези.

— И да те удрят с палка също — изсумтя Хенри.

Гандези въздъхна, тежко извъртя на стола едрото си тяло и придърпа апарата към себе си. Набра някакъв номер с мастиленика си

нокът и се заслуша. След малко каза:

— Джо?... Лу. Двама застрахователни се опитват да преговарят за някакъв удар в Карънделит Парк... Да... Не, перли... Нищо не си чул, така ли?... Добре, Джо.

Гандези затвори телефона и пак се извъртя на стола. Започна да ни изучава със сънливи очи.

— Не знае. Та за коя застрахователна компания работите, момчета?

— Дай му визитка — обърна се към мен Хенри.

Отново се бръкнах за портфейла и извадих една от моите. Беше изящно гравирана и не съдържаше нищо освен името ми. Затова използвах молива си, за да напиша под него: „Апартаменти «Шато Морейн», Франклин Авеню, близо до Айвър“. Показах картичката на Хенри, а после я подадох на Гандези.

Той я прочете и безмълвно захапа палеца си. Изведнъж лицето му просветна.

— Знаете ли, момчета, най-добре да отидете при Джак Лолър.

Хенри внимателно се вторачи в него. Сега очите на Гандези бяха лъскави, немигащи, невинни.

— Кой е тоз? — попита Хенри.

— Държи клуб „Пингвин“. На Сънсет Булевард 8644 или нещо такова. Ако той не ви свърши работа, значи никой не може.

— Благодаря — тихо каза Хенри. После ме погледна. — Ти вярваш ли му?

— Да ти призная, Хенри, едва ли би се посвенил да ни преметне.

— Ха! — изведнъж подхвана Гандези. — Смешник...

— Млък! — озъби му се Хенри. — Това са мои думи. Да не ни пращаш за зелен хайвер с този Джак Лолър, а, Гандези?

Дебелакът енергично завъртя глава.

— Нищо подобно. Работата е бетон. Джак Лолър има пръст във всяко по-изискано крадено парче. Не е лесно обаче да се срещнеш с него.

— Ти за това не бери грижа. Благодаря, Гандези.

Хенри захвърли черната палка в ъгъла и извади пълнителя на пистолета, който непрекъснато беше държал в лявата си ръка. Измъкна патроните, наведе се и плъзна пистолета по пода така, че да изчезне

под бюрото. Лениво подхвърли няколко пъти патроните в шепа, след което ги пръсна по пода.

— Довиждане, Гандези — каза студено. — И си дръж мутрата чиста, ако не искаш да я събираш под леглото.

Отвори вратата, двамата бързо излязохме и напуснахме „Синята лагуна“ без никакви пречки от страна на персонала.

5

Бях паркирал колата си недалеч от заведението. Влязохме, Хенри се облегна на кормилото и мрачно се загледа през предното стъкло.

— Е, какво мислиш, Уолтър? — продума най-сетне.

— Ако се интересуваш от мнението ми, Хенри, мисля, че господин Гандези ни прати за зелен хайвер, само и само да се отърве от нас. Освен това изобщо не ни повярва, че сме застрахователни агенти.

— И аз не го вярвам плюс още нещо. Според мен не съществуват никакви Мелачрино и Джак Лолър, а този Гандези набра някакъв несъществуващ номер и проведе фалшив разговор. Трябва да се върна и да отскубна ръцете и краката на проклетия дебелак.

— Това беше най-добрата идея, която ни хрумна, Хенри, и я приведохме в изпълнение съобразно най-добрите си възможности. Сега ти предлагам да се върнем в апартамента и да се опитаме да измислим нещо друго.

— И да се напием — добави Хенри, включи двигателя и отдалечи колата от бордюра.

— Може би няма да е зле да погълнем известно количество алкохол — съгласих се аз.

— Да! — изпръхтя Хенри. — Замота ни. Трябва да се върна и да разпердушина оная дупка.

Той спря на кръстовището, въпреки че светофарите не работеха по това време, и надигна бутилката. Тъкмо бе започнал да пие, когато някакъв автомобил ни блъсна отзад, но не особено силно. Хенри се задави и разля малко уиски по дрехите си.

— Тоя град бая се пренасели — изръмжа той. — Не можеш да отпиеш глътка, без някоя маймуна да ти се блъсне в лакътя.

Онзи зад нас нетърпеливо наду клаксона, тъй като колата ни все още не се беше отместила. Хенри гневно отвори вратата и изскочи. Чух високи гласове, като по-гръмогласният определено беше на Хенри. След малко той се върна, седна в колата и подкара.

— Трябваше да му откъсна топките — рече, — но се размекнах.

До Холивуд и „Шато Морейн“ кара бързо, а щом пристигнахме, се качихме в апартамента и седнахме с големи чаши в ръце.

— Имаме малко повече от литър и половина пиячка — отбеляза Хенри, като разглеждаше двете бутилки на масата редом с другите, отдавна вече изпразнени. — Достатъчно за някоя нова идея.

— Ако не ни стигне, Хенри, там, откъдето е дошло, има изобилни количества — рекох и весело пресуших чашата си.

— Виждаш ми се свястно момче — каза Хенри, — само че защо говориш толкова смешно?

— Не съм в състояние да променя речта си, Хенри. И майка ми, и баща ми бяха непреклонни пуристи в традицията на Нова Англия. И жаргонът никога не е звучал естествено в устата ми, дори когато бях в колежа.

Хенри се опита да смели обяснението ми, но беше ясно, че му дойде твърде тежичко на стомаха.

Поговорихме още малко за Гандези и съмнителната меродавност на съветите му и така мина около половин час. А после, някак неочаквано, белият телефон върху бюрото ми взе да звъни. Бързо се насочих към него, като се надявах, че е Елен Макинтош и лошото ѝ настроение е отзвучало. Гласът обаче се оказа мъжки и непознат. Говореше рязко, с неприятни метални нотки.

— Ти ли си Уолтър Гейдж?

— Господин Гейдж на телефона.

— Е, господин Гейдж, доколкото разбрах, интересуваш се от някакво бижу.

Здраво стиснах слушалката, обърнах се и с гримаси заопитвах да привлека вниманието на Хенри. Той обаче замислено си наливаше поредната конска доза „Олд Плантейшън“.

— Вярно е — казах, като се стараех да говоря твърдо, макар че вълнението ми беше прекалено силно, — ако под „бижу“ разбирате перли.

— Четирийсет и девет на връвчицата, братле. И цената им е пет бончета.

— Но това е нелепо — зяпнах от изненада. — Пет хиляди долара за тези...

Гласът грубо ме прекъсна:

— Много добре чу, братле. Пет бона. Разпери длан и си преброй пръстчетата. Ни повече, ни по-малко. Помисли си. Ще ти се обадя по-късно.

Телефонът сухо изщрака и разтреперан оставих слушалката. Целият се тресях. Върнах се при стола си, седнах и избърсах лице с кърпичка.

— Хенри — казах с тих, напрегнат глас. — Номерът проработи. Но колко странно.

Хенри постави празната чаша на пода. За пръв път го виждах да оставя празна чаша, без да я напълни отново. Той се втренчи в мен с присвитите си немигащи зелени очи.

— Да? — промълви тихо. — Кое проработи, малкият? — Бавно облиза устни с върха на езика си.

— Онова, което постигнахме в заведението на Гандези, Хенри. Току-що ми се обади някакъв мъж и ме попита дали искам да купя перли.

Хенри сви устни и тихичко подсвирна.

— Виж ти? Значи проклетият жабар все пак е знаел нещо.

— Но цената е, пет хиляди долара, Хенри. Това, струва ми се, надхвърля всички разумни обяснения.

— Ъ? — Очите на Хенри сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. — Пет бона за тези стъкълца? Тоз не е с всичкия си. Ти каза, че стрували две стотачки. Онзи съвсем е превъртял. Пет бона? Ха, че за пет бона мога да купя толкова фалшиви мъниста, че да покрия на слона клетката.

Виждах, че е озадачен. Той безмълвно напълни чашите и се втренчихме един в друг.

— Добре де, какво, по дяволите, ще правиш сега, Уолтър? — попита след продължително мълчание.

— Хенри — отвърнах твърдо, — може да се направи само едно. Наистина Елен Макинтош разговаря с мен поверително и след като не е имала изричното разрешение на госпожа Пенръдок да ми съобщи за перлите, предполагам, би трябвало да запазя тайната. В момента обаче Елен ми е сърдита и не желае да разговаря с мен, и то само защото поглъщам значителни количества уиски. Независимо от факта, че и речта, и умът ми са все още относително бистри. Последното развитие на събитията е крайно странно и мисля, че въпреки всичко би трябвало

да се поиска съветът на някой близък приятел на семейството. За предпочитане е, разбира се, той да е мъж с богат бизнес опит и, естествено, да разбира от бижута. Има такъв човек, Хенри, и аз ще го посетя утре сутринта.

— Леле! — възкликна Хенри. — Всичко това можеше да го кажеш с пет думи. Кой е човекът?

— Казва се господин Лансинг Галъмор и е президент на бижутерийната компания „Галъмор“ на Седма улица. Много стар приятел на госпожа Пенръдок. Елен често ми е говорила за него. Между другото, той е осигурил сполучливата имитация на перлите.

— Но той ще пропее пред ченгетата — възпротиви се Хенри.

— Мисля, че няма. На мнение съм, че не би сторил нищо, което би накърнило достойнството на госпожа Пенръдок.

Хенри повдигна рамене.

— Фалшификатът си е фалшификат — рече. — От него нищо не става. Дори и да е президент на бижутериен магазин.

— И все пак трябва да има някакво обяснение за огромната сума, която ми поискаха. Единственото, за което се сещам, е, че става въпрос за изнудване, и си признавам, че няма да успея да се справя сам, защото не познавам достатъчно добре семейство Пенръдок.

— Добре — въздъхна Хенри. — Щом така ти подсказва интуицията, най-добре ѝ се довери. Аз пък ще се омитам към къщи да подремна, та да съм във форма за грубата работа, ако има такава.

— Не би ли желал да прекараш нощта тук, Хенри?

— Благодаря, приятел, но по-добре се чувствам в хотела. Ще взема само тази бутилка тигрова пот, че по-лесно да се приспя. Може сутринта да ми се обадят и от агенцията, та ще трябва да замия зъби и да отида където ми кажат. Освен това смятам да се преоблека, та спокойно да движа сред народа.

След тази реч влезе в банята и скоро се появи в собствения си костюм от син шевиот. Предложих му да вземе колата ми, но той каза, че било рисковано да я остави в квартала на хотела си. Склони обаче да сложи връхната дреха, която му бях дал, и след като внимателно пусна в джоба ѝ неотворената бутилка уиски, сърдечно раздруска ръката ми.

— Един момент, Хенри — казах и извадих портфейла си. Подадох му дващестдоларова банкнота.

— Това пък за какви заслуги е? — изръмжа той.

— Временно си без работа, Хенри, а тази вечер извърши забележителни дела, колкото и озадачаващи да са резултатите. Трябва да бъдеш възнаграден, а аз спокойно мога да си позволя тази дребна сума.

— Ами... благодаря, приятел — каза Хенри, — но го приемам само като заем. — Гласът му бе станал дрезгав от вълнение. — Да ти ударя ли една жица сутринта?

— Непременно. Хрумна ми още нещо. Няма ли да е по-разумно да смениш хотела си? Представи си, че не по моя вина полицията научи за кражбата. Няма ли най-малкото да те заподозрат?

— По дяволите! Ще ме разиграват с часове — рече Хенри. — Но каква полза, като не съм техният човек?

— Ти, разбира се, сам решаващ, Хенри.

— Така е. Е, лека нощ, приятел, и да не сънуваш кошмари.

И си тръгна, а аз изведнъж се почувствах много потиснат и самотен. Присъствието на Хенри се бе оказало изключително стимулиращо въпреки грубия му речник. Той беше истински мъж. Налях си доста яка доза уиски от остатъците в бутилката и я изпих бързо, но тъжно.

Резултатът бе, че ме обзе неудържимо желание на всяка цена да разговарям с Елен Макинтош. Отидох до телефона и набрах номера ѝ. След доста време ми се обади съненият глас на слугинята. Елен обаче отказа да дойде на телефона, след като ѝ бе съобщено кой я търси. Това ме потисна още повече и довърших остатъците от уискито почти без да забелязвам какво върша. После легнах и потънах в неспокоен сън.

6

Събуди ме настойчив телефонен звън и видях, че в стаята струи слънчева светлина. Беше девет часът и всичките лампи още светеха. Надигнах се, схванат и разгулен, тъй като все още бях в смокинг. Аз обаче съм яко момче с корави нерви и изобщо не се почувствах толкова зле, колкото очаквах. Отидох при телефона и вдигнах слушалката.

Гласът на Хенри попита:

— Как си, приятел? Мен ме мъчи махмурлук като за дузина шведи.

— Не съм много зле, Хенри — отвърнах.

— От агенцията ми се обадиха за някаква работа. Най-добре да ида да видя за какво е. Да се отбия ли после?

— Да, Хенри. Непременно. Към единайсет вече трябва да съм се върнал от мисията, за която ти говорих снощи.

— Да ти се е обаждал знаеш кой?

— Още не, Хенри.

— Добре. Дръж връзка.

Той затвори, а аз взех студен душ, избръснах се и се облякох. Избрах съдържано делови кафяв костюм и поръчах да ми донесат кафе от заведението до нас. Накарах келнера да изнесе и празните бутилки, за което му дадох долар. След като изпих две черни кафета, отново бях във форма и подкарах колата към бижутерийната компания „Галъмор“ — огромен луксозен магазин на Западна Седма улица.

Беше поредната искряща златна утрин и на мен ми се струваше, че в такъв приятен ден нещата ще се наредят от само себе си.

Срещата с господин Лансинг Галъмор се оказа нелесна работа, затова се принудих да уведомя секретарката му, че въпросът се отнася до госпожа Пенръдок и е от поверителен характер. Щом му занесоха тази вест, веднага нареди да ме приемат в дълъг, облицован с ламперия кабинет, в чийто най-отдалечен край зад масивно бюро седеше самият господин Галъмор. Протегна ми тънка розова длан.

— Господин Гейдж? Не си спомням да сме се срещали.

— Не, господин Гальмор. Не сме. Аз съм годеникът — или поне до снощи бях — на мис Елен Макинтош, която, предполагам, че знаете, е болногледачката на госпожа Пенръдок. Дошъл съм при вас с изключително деликатна мисия, затова, преди да започна, е необходимо да получа уверението ви разговорът да остане само между нас.

Господин Гальмор беше около седемдесет и пет годишен, много слаб, висок, изискан и добре гледан мъж. Имаше студени сини очи, но топла усмивка. Беше облечен доста младежки със сив костюм от тънка вълнена материя и червен карамфил в бутониерата.

— По принцип никога не обещавам такова нещо, господин Гейдж — каза той, — защото подобно искане почти винаги поставя другата страна в неизгодна позиция. Но ако ме уверите, че въпросът наистина засяга госпожа Пенръдок и е от толкова деликатно и поверително естество, ще направя изключение.

— Уверявам ви, че случаят е такъв, господин Гальмор — отвърнах и му разказах историята, без да скривам нищо, включително и факта, че предния ден бях прекалил с уискито. Към края на историята той вече ме гледаше с известно удивление. Изящно оформената му ръка взе старомодно паче перо и бавно започна да гъделичка дясното му ухо.

— Господин Гейдж — каза, — не можете ли да се досетите защо ви искат пет хиляди долара за перлите?

— Ако ми позволите да изкажа предположението си по един толкова личен въпрос, бих ви дал своето обяснение, господин Гальмор. Той прехвърли перото към лявото си ухо и кимна.

— Говори смело, синко.

— В действителност перлите са истински, господин Гальмор. Вие сте много стар приятел на госпожа Пенръдок, дори може би нейната младежка любов. Когато тя ви е дала перлите си — подарък за златната ѝ сватба — и ви е помолила да ги продадете, тъй като спешно се е нуждаела от пари за високоблагородна цел, вие не сте ги продали, господин Гальмор. Само сте ѝ казали, че сте изпълнили молбата ѝ, а сте ѝ дали двайсет хиляди долара от вашите лични сметки и сте ѝ върнали истинските перли, като сте обяснили, че са специално изработена В Чехословакия имитация.

— Синко — каза господин Галъмор, — ти мислиш много помно, отколкото се изразяваш.

Той се изправи, отиде до прозореца, повдигна фината мрежеста завеса и се загледа в гъмжилото на Седма улица. После се върна до бюрото си, седна и се усмихна малко тъжно.

— Вие сте почти смущаващо прав, господин Гейдж — изрече той и въздъхна. — Госпожа Пенръдок е много горда жена, иначе просто щях да ѝ предложа двайсетте хиляди долара във вид на заем. По онова време изпълнявах длъжността помощник-управител и отлично знаех, че при онези условия на финансовия пазар би било абсолютно невъзможно да се сдобие с достатъчно средства за издръжката на всички тези роднини и пенсионери, без непоправимо да наруши целостта на имението. Затова госпожа Пенръдок продаде перлите си — или поне така смяташе, — но настоя никой да не научи. Аз пък сторих онова, за което и вие сте се досетили. Не беше кой знае какво. Можех да си позволя жеста. Никога не съм бил женен, Гейдж, и хората ме смятат за богат. Впрочем по онова време перлите не биха ѝ донесли и половината от сумата, която ѝ дадох, или от това, което ще донесат днес.

Сведох очи от страх прямият ми поглед да не смути този мил стар господин.

— Следователно трябва да осигурим тези пет хиляди, синко — бързо и делово добави господин Галъмор. — Цената е доста ниска, макар че крадените перли се продават далеч по-трудно от скъпоценните камъни. И ако реша да ти се доверя, разчитайки единствено на изражението на лицето ти, смяташ ли, че ще се справиш със задачата?

— Господин Галъмор — отвърнах тихо, но твърдо. — За вас съм напълно непознат, замесен само от плът и кръв, но ви се заклевам в паметта на починалите си и обожавани родители, че няма да допусна проява на страх.

— Е, поне плът и кръв имаш достатъчно, синко — каза любезно господин Галъмор. — А не се боя, че ще откраднеш парите, може би защото знам малко повече за мис Елен Макинтош и нейния приятел, отколкото предполагаш. Освен това перлите са застраховани на мое име, разбира се, и в действителност застрахователната компания би трябвало да се земе със случая. От друга страна, по всичко личи, че с

твоя смешен приятел дотук сте се справили чудесно, а аз съм привърженик на твърдия подход. Този Хенри очевидно си го бива.

— Много се привързах към него независимо от недодяланите му маниери.

Господин Галъмор си поигра още малко с пачето перо, после извади дебела чекова книжка, попълни чека, попи го внимателно и ми го подаде през бюрото.

— Върнете перлите, а аз ще се погрижа застрахователната компания да ми възстанови сумата — каза той. — Струва ми се, в това отношение няма да имам проблеми. Банката е долу на ъгъла и ще чакам да ми се обадят. Не вярвам да осребрят чека, без да направят проверка. Внимавай, синко, и гледай да не пострадаш.

Той стисна ръката ми още веднъж, а аз се поколебах.

— Господин Галъмор, никой досега не ми е оказвал толкова голямо доверие. С изключение на собствения ми баща, разбира се.

— Постъпвам като пълен глупак — отвърна той със странна усмивчица, — но толкова отдавна не съм чувал човек да говори така, както пише Джейн Остин, че съвсем се разнежих.

— Благодаря ви, сър. Знам, че стилът ми е малко приповдигнат. Дали бих се осмелил да ви помоля за една малка услуга, сър?

— Каква е тя, Гейдж?

— Да се обадите на мис Елен Макинтош, пред която съм изпаднал в известна немилост, да ѝ кажете, че днес не пия и сте ме натоварили с особено деликатна мисия.

Той се разсмя.

— С удоволствие, Уолтър. И тъй като знам, че мога да ѝ имам доверие, ще ѝ намекна за какво става дума.

После си тръгнах, слязох до банката с чека и служителят, след като първо ме изгледа подозрително и изчезна някъде задълго, най-после ми наброи парите в стодоларови банкноти с неохотата на човек, който ги вади от джоба си.

Прибрах плоската пачка и му казах:

— А сега, ако обичате, ми дайте една ролка с двайсет и пет центови монети.

— Ролка с монети ли, сър? — повдигна вежди чиновникът.

— Точно така. Използвам ги за бакшиши. И, естествено, предпочитам да ги получа с опаковката.

— О, разбирам. Десет долара, ако обичате.

Взех ролката монети, пуснах я в джоба си и под карах обратно към Холивуд.

Хенри ме чакаше във фойето на „Шато Морейн“ и мачкаше шапка в грубите си корави ръце. Лицето му ми се стори по-дълбоко набраздено от предния ден и дъхът му ухаеше на уиски. Качихме се в апартамента и той нетърпеливо ме попита:

— Успя ли да свършиш нещо, приятел?

— Хенри — отвърнах, — преди да продължим днешните подвизи, искам категорично да ти заявя, че аз няма да пия. Виждам обаче, че ти вече си контактувал с бутилката.

— Само колкото да се стегна, Уолтър — каза той с известно разкаяние в гласа. — Онова място, за което ходих, вече го бяха заели. Какви са добрите вести?

Седнах, запалих цигара и го изгледах косо.

— Всъщност, Хенри, не знам дали изобщо трябва да ти го казвам, но ми се струва малко подло след всичко, което направи с Гандези снощи.

Поколебах се още малко, а Хенри се бе вторачил в мен, без да мига, и пощипваше мускула на лявата си ръка.

— Перлите са истински, Хенри. Освен това имам указания да продължавам делото и в този момент разполагам с пет хиляди долара в брой в джоба си.

Разказах му накратко какво се бе случило. Удивлението му бе по-силно от думите, с които можех да го опиша.

— Господи! — възкликна той, буквално зяпнал от изумление. — Искаш да кажеш, че измъкна петте бона от онзи Гальмор просто така?

— Точно така, Хенри.

— Приятел — искрено продължи той, — има нещо в розовата ти муцунка и натруфената приказка, за което бая момчета биха дали сума ти мангизи да го притежават. Пет бона от сериозен бизнесмен просто така! Да не се казвам Хенри, ако ми е минавало през ума.

Точно в този миг, сякаш входът на сградата е бил наблюдаван, телефонът иззвъня и аз скочих да вдигна слушалката.

Беше един от гласовете, които очаквах, но не този, за който жадувах.

— Как ти изглеждат нещата тази сутрин, Гейдж?

— По-добре — рекох. — И ако получа уверение за почтеност при сделката, готов съм да я извърша.

— Искаш да кажеш, че имаш мангизите?

— В джоба ми са.

Стори ми се, че гласът бавно изпусна дълго сдържания си дъх.

— Ще си получиш мънистата, не се притеснявай — стига да дадеш посочената цена. Отдавна сме в бизнеса и никога не мамим. Иначе веднага ще се разчуе и никой няма да ни потърси повече.

— Да, логично е. Давайте си указанията — рекох хладно.

— Слушай внимателно, Гейдж. Довечера точно в осем трябва да бъдеш в Пасифик Палисейдс. Знаеш ли къде е?

— Разбира се. Богаташко кварталче западно от игрищата за поло на Сънсет Булевард.

— Така. Сънсет го пресича точно по средата. Там има дрогерия, отворена до девет. Бъди в нея точно в осем и чакай да ти се обадим. Сам! И това наистина означава сам, Гейдж. Без ченгета и биячи. Ние не си поплюваме и имаме начин да те закараме където искаме и да разберем дали си сам. Ясен ли съм?

— Не съм стопроцентов идиот — отвърнах.

— И никакви „куклички“, Гейдж. Парите ще бъдат проверени. Забрави и pistolетите. Ще бъдеш претърсен, а ние сме достатъчно на брой, за да те покрием от всички ъгли. Познаваме колата ти. Без номерца, без хитринки, без гафове — и няма да има пострадали, Така работим ние. В какъв вид са мангизите?

— Стодоларови банкноти — отвърнах. — И съвсем малко от тях са нови.

— Браво. В осем тогава. И умната, Гейдж!

Телефонът изщрака в ухото ми и аз затворих. Почти веднага иззвъня пак. Този път беше ОНЗИ глас.

— Ах, Уолтър! — възкликна Елен. — Толкова зле се държах с теб! Моля те да ми простиш! Господин Галъмор ми разказа всичко и съм ужасно уплашена.

— Няма нищо, което би трябвало да те плаши, скъпа — казах нежно. — А госпожа Пенръдок знае ли?

— Не, скъпи. Господин Галъмор настоя да не ѝ казвам. Обаждам ти се от магазин на Шеста улица. Ах, Уолтър, наистина съм много изплашена. Хенри ще дойде ли с теб?

— Боя се, че не, скъпа. Уговорката вече е направена и според нея друго лице не се допуска. Длъжен съм да отида сам.

— Уолтър, ще се побъркам от ужас! Не мога да издържа на напрежението!

— Няма от какво да се страхуваш — уверих я повторно. — Това е обикновена делова среща, а и не съм пък съвсем джудже.

— Но, Уолтър... Наистина ще се опитам да бъда смела. Ще ми обещаеш ли нещо съвсем дребничко, скъпи?

— Нито капка, съкровище — отсякох твърдо. — Нито дори една-единствена капчица.

— О, Уолтър!

Разговорът продължи още малко в същия дух, което бе много приятно при дадените обстоятелства, макар и може би скучно за друг. Най-после се разделихме, като обещах да ѝ се обадя веднага щом срещата ми с мошениците бъде доведена докрай.

Затворих телефона, обърнах се и заварих Хенри, яко смучещ от бутилката, която бе извадил от джоба си.

— Хенри! — извиках рязко.

Той ме изгледа над шишето с непоклатима решителност.

— Слушай, приятел — каза тихо и твърдо. — Долових достатъчно от края на разговора ти, за да ми се изясни картинката. Някакво местенце сред високите тръстики, където отиваш сам, а онези те фрасват по главата, вземат ти мангизите и те оставят проснат на земята, а мънистата — пак у тях. Няма да стане, приятел. Казах, няма да стане!

Той почти изкрещя последното.

— Хенри, това е мой дълг и трябва да го изпълня! — отвърнах тихо.

— Пфу! — изсумтя той. — Няма да мине! Ти си куку, но, от друга страна, си сладур. Не! Хенри Ейчълбъргър казва не! И като го казва, го подкрепя с две ръце.

Той пак отпи от шишето.

— Във всеки случай с нищо няма да ми помогнеш, ако се напиеш — казах с горчива нотка в гласа.

Той свали бутилката и ме изгледа с учудване, изписано върху цялото му очукано лице.

— Пиян ли, Уолтър? — избуча Хенри. — Нима те чух да казваш „пиян“? Един Ейчълбъргър пиян? Слушай, приятелче... Сега нямаме толкова време. Може би ще ни трябват три месеца. Някой ден, когато разполагаш с три месеца, около пет хиляди галона уиски и фуния, с удоволствие ще се отпусна и ще ти покажа как изглежда един Ейчълбъргър, когато е пиян. Ти просто няма да повярваш, приятел. От този град няма да е останало нищо, освен някоя попиляна греда и сума ти изпотрошени тухли, наскреда които... Господи, помотая ли се още малко с теб, и аз ще проговоря безгрешен английски... Та наскреда които, величав, без друга форма на живот в диаметър от петдесет мили наоколо Хенри Ейчълбъргър ще лежи по гръб и ще се усмихва на слънцето. Пиян, Уолтър, но не като отрепка. Не дори като каруцар. Е, тогава вече би могъл да употребиш думата „пиян“ и аз няма да се засегна.

Той седна и отново надигна бутилката. Гледах в пода. Нямах как да кажа.

— Това обаче — продължи Хенри — ще стане някой друг път. Сега само си вземам лекарството. Както казват момчетата, не се усещам човек, ако не ме сдруса делириумчето. С него съм отраснал. И ще дойда с теб, Уолтър. Къде е мястото?

— Близо до плажа, Хенри, и ти няма да дойдеш с мен. Ако се налага да се напиеш — напи се, но с мен няма да дойдеш.

— Имаш голяма кола, Уолтър. Ще се скрия отзад на пода под някоя дрипа. Страхотно хрумване, а?

— Не, Хенри!

— Уолтър, голям сладур си и аз ще дойда с теб в това състояние. Удари му една глътка, Уолтър. Изглеждаш ми малко бледичък.

Спорихме около час, докато ме заболя главата, изнервих се и се почувствах изморен. И тогава направих нещо, което по-късно можеше да се окаже фатално. Поддах се на придумките на Хенри и отпих малко уиски, единствено с лечебна цел. То пък ми се отрази толкова добре, че отпих повторно и далеч по-обилно. Не бях ял нищо, като изключим сутрешното кафе и много леката вечеря предната нощ. През следващия час Хенри беше излизал да купи още две бутилки, а аз се чувствах безгрижен като славей. Сега всички трудности се бяха стопили и с готовност се съгласих Хенри да лежи на пода на колата ми, скрит под постелката, и да ме придружи до мястото на срещата.

Така приятно прекарахме времето си до два часа, когато ми се доспа, затова си легнах и потънах в непробуден сън.

Събудих се и беше почти тъмно. Станах със свито сърце и пронизваща болка в слепоочията. Оказа се обаче, че е само шест и половина. Бях сам в апартамента и по пода се точеха удължени сенки. Видът на строените върху масата празни бутилки беше крайно отблъскващ. От Хенри Ейчълбъргър нямаше и следа. Подтикван от първичен импулс, от който почти веднага ме досрамя, бързо се спуснах към сакото си, праметнато на облегалката на стол, и бръкнах във вътрешния джоб. Пачката бе непокътната. След кратко колебание и чувство за скрита вина бавно я извадих и преброих банкнотите. Не липсваше нито една. Пак прибрах парите и се опитах да се усмихна на собствената си недоверчивост, а сетне запалих лампата и влязох в банята, където редувах горещ със студен душ, докато мозъкът ми се поизбистри.

Вече бях приключил и се преобличах в чисто бельо, когато в ключалката се превъртя ключ и Хенри Ейчълбъргър влезе, стиснал две увити бутилки под мишница. Изглежда ме, както ми се стори, с най-искрена обич.

— Можеш ли да си отспиваш така, си истински шампион, Уолтър — каза с възхищение. — Измъкнах ти ключовете, за да не те будя. Трябваше да взема малко кльопачка и още пиячка. Пийнах му малко сам, което, както ти бях казал, противоречи на принципите ми, но днес е голям ден. Отсега нататък обаче ще я караме по-кратко с глътката. Не можем да си позволяваме волности, докато не свършим работата.

Докато говореше, вече беше развил едната бутилка и ми наля малко в чашата. Изпих го с признателност и веднага усетих как топлинката се разля по вените ми.

— Обзалагам се, че си проверил в джоба си за онази бала с мангизите — рече Хенри и ми се ухили.

Усетих, че се изчервявам, но нищо не отговорих.

— Окей, приятел, постъпил си правилно. В крайна сметка какво, по дяволите, знаеш ти за Хенри Ейчълбъргър? Свърших още нещо. — Той бръкна в задния си джоб и извади автоматичен пистолет с късо дуло. — Ако на онези юнаци им загубее играта, за пет долара съм им осигурил желязо, което няма нищо против грубите игрички. А стреля ли по някого, един Ейчълбъргър рядко пропуска.

— Това не ми харесва, Хенри — рекох строго. — Противоречи на споразумението.

— Майната му на споразумението — отвърна Хенри. — Ония ще си получат мангизите, а няма и никакви ченгета. Аз пък ще се погрижа те да предадат мънистата, без да си използват патлаците.

Видях, че няма смисъл да споря с него, затова привърших с обличането и се приготвих да излезем от апартамента. И двамата пихме още по едно, след което Хенри скъта бутилка в джоба си и напуснахме жилището.

Докато вървахме към асансьора, той тихичко каза:

— Долу съм наел едно такси, с което да те проследя, ако онези юнаци ги осени същата идея. Можеш да се повъртиш малко из околните пресечки, за да разбере как стоят нещата. Най-вероятно ще те поемат чак като се спуснеш долу към плажа.

— Всичко това сигурно ти струва много пари, Хенри — казах и докато чакахме асансьора, извадих още една двайсетдоларова банкнота от портфейла си и му я предложих. Той взе парите неохотно, но в крайна сметка ги сгъна и пхна в джоба си.

Постъпих така, както ми бе казал Хенри. Повъртях се из страничните улички северно от булевард „Холивуд“ и не след дълго чух неподлежащия на съмнение клаксон на такси зад себе си. Отбих встрани и спрях. Хенри слезе от таксито, плати на шофьора и се качи отзад в моята кола.

— Чисто е — каза. — Няма опашка. Просто ще седя леко приведен, а ти най-добре спри някъде, за да сипем в стомасите си малко гориво, че ако се наложи да грубеем, няма да ни е излишно.

Подкарах на запад, спуснах се по Сънсет Булевард и скоро спрях пред препълнена закусвалня, където седнахме на бара и хапнахме по един омлет с по чаша силно кафе. Сетне продължихме. Стигнахме Бевърли Хилс и Хенри пак ме накара да се повъртя из тузарските

улички, докато той особено зорко наблюдаваше през задното стъкло на колата.

Най-после окончателно удовлетворени, се насочихме през Бел Еър и покрайнините на Уестууд, та почти до игрищата за поло при Ривиерата.

Точно там, долу в ниското, се намира така нареченият Мандевилски каньон, който е изключително усамотено място. Хенри ме накара да вляза в него. След известно разстояние спряхме и пийнахме по малко уиски, а после той се премести отзад и сгъна едрото си тяло на пода с постелката отгоре, а пистолета и уискито остави така, че да са му винаги подръка. След като приключихме и с тези приготовления, отново подкарах.

Пасифик Палисейдс, изглежда, е район, чиито жители се прибират рано. Когато стигнах бизнес центъра, вече всичко беше затворено с изключение на дрогерията до банката. Паркирах и докато стоях на тъмния тротоар, от Хенри не се чуваше нито звук, освен едно задушевно бълбукане. После влязох в дрогерията, чийто часовник показваше осем без петнайсет. Купих си пакет цигари, запалих една и заех позиция до отворената телефонна кабина.

Продавачът, набит червендалест мъж на неопределена възраст, беше надул портативното си радио и слушаше някаква тъпа музика. Помолих го да намали, тъй като очаквам важен телефонен разговор. Той удовлетвори молбата ми, но с огромна неохота и незабавно се отдръпна в задната част на магазина си, откъдето злобно ме зазяпа през едно прозорче.

Точно в осем без една минута по часовника на дрогерията телефонът рязко зазвъня. Бързо влязох в кабината и плътно затворих след себе си. Вдигнах слушалката леко разтреперан, независимо от усилията, които полагах.

Беше същият хладен, металически глас.

— Гейдж?

— Господин Гейдж на телефона.

— Направи ли точно каквото ти казах?

— Да — отвърнах. — Парите са в джоба ми и съм съвсем сам.

Никак не ми допадна, че излъгах така безочливо, пък било и крадец, но твърдо се противопоставих на обзелата ме слабост.

— Слушай тогава. Върни се малко назад по същия път. До пожарната има затворена бензиностанция, боядисана в зелено, червено и бяло. На юг от нея продължава черен път. Карай по него около три четвърти миля, докато стигнеш до бяла телена ограда, издигната буквално на самия път. От лявата страна има проход, точно колкото да провреш колата си. Пъхни се там, превключи на габарити и продължи напред, докато се спуснеш в падинка, обрасла в пелин. Паркираш, гасиш фаровете и чакаш. Ясно ли е?

— Напълно — отвърнах студено. — Всичко ще изпълня точно по указанията.

— И слушай, момчето ми, на половин миля наоколо няма ни къща, ни жива душа. За да стигнеш дотам, ти трябва точно десет минути. В този момент вече те наблюдават. Отиваш бързо и сам. Иначе ще се понесеш към отвъдното. И не пали нито кибрит, нито фенерче. Сега тръгвай!

Телефонът прекъсна и аз излязох от кабината.

Още не бях затворил вратата на магазина зад гърба си и продавачът се метна към радиото и го усили до дупка. Качих се в колата, обърнах и подкарах обратно към Сънсет Булевард, каквито бяха указанията. На пода зад мен Хенри беше ням като гроб.

Сега вече бях много нервен, а всичките ни алкохолни запаси бяха при Хенри. Стигнах пожарната за нула време и през прозореца ѝ видях четирима огнеборци да играят карти. Свих вдясно по черния път, покрай бяло-зелено-червената бензиностанция, и почти веднага нощта така внезапно утихна, че независимо от бръмченето на двигателя ясно чух щурчетата и дървесните жаби, които свиреха и стържеха от всички посоки, а от някаква близка локва самотно квакаше крастава жаба.

Пътят се спусна, изкачи се отново и нейде в далечината се мярна жълт прозорец. А после, някак зловещо в безлунната нощ, изплува неясният силует на бялата ограда. Забелязах прохода отстрани, изгасих фаровете и внимателно се промуших през него. Продължих по неравно нанадолнище, докато се озовах в овална падина, заобиколена от ниски храсти и щедро обсипана с празни бутилки, консервни кутии и мръсни хартии. В тъмната доба обаче наоколо нямаше жива душа. Спрях колата, изгасих фаровете и двигателя и зачаках неподвижен, с ръце върху кормилото.

От Хенри ни звук. Чаках може би пет минути, въпреки че ми се сториха много повече, но нищо не се случи. Беше изключително тихо, много самотно и изобщо не се чувствах щастлив.

Най-сетне зад мен нещо съвсем тихичко помръдна и когато се обърнах, съзрях смътните очертания на лицето на Хенри, което надничаше изпод постелката.

Гласът му дрезгаво прошепна:

— Някакви признаци на живот, Уолтър?

Енергично поклатих глава и той пак се скри от долу. Долових тихо бълбукане.

Изминаха цели петнайсет минути, преди да посмея да помръдна отново. Междувременно съвсем се бях вдървил от напрежение. Затова смело отворих вратата и стъпих на неравната земя. Нищо не се случи. Бавно се заразождах напред-назад с ръце в джобовете. Минутите се влачеха мудно. Вече бе минал повече от половин час и търпението ми се изчерпа. Отидох при задното стъкло на колата и тихо прошепнах към вътрешността:

— Хенри, имам известни опасения, че много евтино са ни изиграли. Още повече се опасявам, че се касае за подъл номер от страна на господин Гандези, който получаваме в отговор на снощното ти поведение към него. Тук няма абсолютно никой, а пътят за насам е един-единствен. Струва ми се, че мястото не е никак подходящо за срещата, която очакваме.

— Кучият му син! — прошепна Хенри в отговор и отново забълбука от вътрешността на колата. После нещо се раздвижи и той излезе изпод постелката. Вратата до мен се отвори и отвътре надникна главата му. Той завъртя очи във всички възможни посоки. — Седни на калника — прошепна. — Излизам. Ако ни държат на прицел някъде откъм онези храсти, ще видят само една глава.

Изпълних указанията му, като вдигнах високо яката си и нахлупих шапката ниско над очите. Безшумен като сянка Хенри се измъкна от колата, затвори вратата, без да издаде нито звук, застана пред мен и заопипва с очи ограничения хоризонт. Виждах неясните очертания на пистолета в ръката му. Останахме така още десет минути.

След това вече Хенри не издържа и заряза всякаква конспирация.

— Изиграха ни! — изръмжа той. — Знаеш ли какво е станало, Уолтър?

— Не, Хенри. Не знам.

— Пратили са те за зелен хайвер, ето какво. Някъде по трасето тези мръсни едипакви си са те проверили дали играеш честно и са повторили проверката в дрогерията. Готов съм да се обзаложа на каквото искаш, че разговорът, който проведе оттам, е бил междуградски.

— Знаеш ли, Хенри, сега, като се замисля, и аз съм сигурен, че е така — отвърнах тъжно.

— Виждаш ли, приятелю, онези хитряги дори не са излезли от града. Седят си някъде край луксозните плювалници и те правят луд. А утре онзи тип отново ще ти се обади по телефона и ще ти каже, че дотук всичко върви окей, но те трябва да са много предпазливи, затова довечера ще опитат отново, може би в долината Сан Фернандо, и цената вече ще е десет бона за допълнителните им усилия. Трябва да се върна и да разкажа играта на този Гандези. Ще го накарам да брои звездите през левия си крачол.

— Виж какво, Хенри — рекох. — В крайна сметка и аз не изпълних техните условия дословно, защото ти настоя да дойдеш с мен. А може би те не са чак толкова глупави, колкото ги мислим. Смятам, че ще е най-добре сега да се върнем в града и да се надяваме утре шансът отново да ни се усмихне. А ти трябва честно да ми обещаеш да не се намесваш.

— Как не! — гневно извика Хенри. — Нали без мен ще те отмъкнат, както котката канарчето. Голям симпатяга си, Уолтър, но не ги разбираш тия работи. Онези типове са крадци, сдобили се с огърлица, която, ако са достатъчно ловки, би могла да им донесе дори двайсет бона. Искат да се отърват бързо от нея, но това няма да им попречи да те издоят максимално. Още сега трябва да се върна при онзи дебел жабар Гандези. Мога да му направя неща, които още не са измислени.

— Хайде, хайде, Хенри, не започвай да буйстваш — казах му.

— Как не! — озъби се той. — От тези типове ме заболяват задните части. — С лявата си ръка Хенри вдигна бутилката към устните си и жадно отпи. Гласът му спадна с няколко октави и зазвуча по-омиротворено. — Най-добре е да се омитаме, Уолтър. Купонът не се състоя.

— Може би си прав, Хенри — въздъгнах. — Ще ти призная, че от половин час коремът ми трепери като есенно листо.

И така, аз се изправих безстрашно до него и излях солидна доза от огнената течност в гърлото си. Смелостта ми незабавно се възвърна. Подадох бутилката на Хенри, а той внимателно я постави върху бронята на колата. Стоеше до мен и подхвърляше късия автоматичен пистолет върху широката си длан.

— Не ми трябва оръжие, за да се справя с онази пасмина. Да върви по дяволите — каза и с широк замах захвърли пистолета в храстите, където го чухме как тупна глухо на земята. После Хенри се отдалечи от колата и застана с ръце на хълбоците, вперил поглед в небето.

Приближих се до него и се взрях във вдигнатото му лице, доколкото изобщо можех да го виждам в сумрака. Обзе ме странна меланхолия. За краткото време, през което познавах Хенри, силно се бях привързал към него.

— Е, Хенри — обадох се най-последно, — какъв е следващият ни ход?

— Да си вървим къщи, ако питаш мен — отвърна той бавно и тъжно. — И хубавичко да се натряскаме. — Сви длани в юмруци и бавно ги разтърси. После се обърна към мен. — Да — продума. — Нищо друго не ни остава. Да се омитаме към къщи. Само това можем да направим.

— Още не, Хенри — казах тихо. Извадих дясната си ръка от джоба. Имам едри длани и в дясната бях стиснал ролката двайсет и пет центови монети, които сутринта взех от банката. С тях юмрукът ми бе станал огромен.

— Лека нощ, Хенри — промълвих тихо и го фраснах с всички сили. — Ти ме удари два пъти, Хенри. Сега е мой ред.

Хенри обаче не ме чуваше. Юмрукът ми, с металната тежест вътре, го бе уцелил точно и безкомпромисно в средата на брадичката. Краката му омекнаха и той се килна право напред, като забърса ръкава ми, докато падаше. Пъргаво отскочих настрана.

Хенри Ейчълбъргър лежеше неподвижен и омекнал като желе. Наблюдавах го с известна тъга и чаках да помръдне, но той не трепваше дори с мускулче. Лежеше безжизнен, изпаднал дълбоко в несвяст.

Пуснах монетите обратно в джоба си, надвесих се над него и старателно го запретърсвах, като най-безцеремонно го подмятах и обръщах във всички посоки, но мина доста време, преди да открия перлите. Бяха усукани около глезена в левия му чорап.

— Е, Хенри — заговорих му за сетен път, макар да не ме чуваше, — ти си джентълмен, макар и крадец. Би могъл да вземеш парите десетки пъти днес след обед и нищо да не ми дадеш. Би могъл да ми ги отнемеш и преди малко, докато беше с пистолет в ръка, но дори и това ти беше противно. Захвърли оръжието и останахме един срещу друг, сами, далече от всякаква помощ и чужда намеса. Дори и тогава ти се поколеба, Хенри. Всъщност, Хенри, за сериозен крадец се колеба по-дългичко от необходимото. Затова спортният дух в мен ме кара само още повече да те уважавам. Сбогом, Хенри, и бъди щастлив.

Бръкнах в портфейла си, извадих стодоларова банкнота и внимателно я поставих в джоба, в който бях виждал Хенри да си държи парите. После отидох до колата, отпих от бутилката уиски, запуших я хубавичко и я положих до него, близо до дясната му ръка. Бях сигурен, че щом се свести, щеше да му е необходима.

8

Вече минаваше десет, когато се прибрах в апартамента, но въпреки това веднага се насочих към телефона и позвъних на Елен Макинтош.

— Скъпа! — извиках. — Перлите са у мен.

Чух как дъхът ѝ секна и тя възкликна напрегнато и развълнувано:

— О, скъпи, нали не си ранен? Нали те нищичко не ти сториха? Нали само взеха парите и те пуснаха?

— Нямахме никакви „те“, скъпа — отвърнах гордо. — Парите на господин Галъмор са у мен непокътнати. Беше само Хенри.

— Хенри ли? — недоумяващо извика Елен. — Но аз мислех... Веднага ела тук, Уолтър Гейдж, и ми разкажи...

— Дъхът ми ухае на уиски, Елен.

— Скъпи! Сигурна съм, че ти е било необходимо. Идвай веднага.

Е, няма как. Пак слязох, подкарах към Карънделит Парк и след броени минути бях в дома на госпожа Пенръдок.

Елен излезе да ме посрещне на верандата, където и останахме да поговорим тихо в тъмното, хванати за ръце, понеже всички вече си бяха легнали. Разказах ѝ историята възможно по-простичко.

— Но, скъпи — обади се най-накрая тя, — как си разбрал, че е Хенри? Мислех, че ти е приятел. А и другият глас по телефона?

— Хенри наистина ми беше приятел — отвърнах малко тъжно — и точно това го провали. Що се отнася до гласа по телефона, изобщо не е било трудно да се уреди. Хенри излиза сам на няколко пъти — време предостатъчно, за да реши проблема. Само едно не ми беше особено ясно. След като дадох на Гандези визитката, където беше написан адресът ми, Хенри трябваше някак да съобщи на съучастника си, че вече сме се срещнали с Гандези и сме му дали името и моя адрес. Защото глупавото ми или не чак толкова глупаво хрумване да посетим някой известен престъпник, за да предадем посланието за готовността си да купим перлите, беше и възможност за Хенри да ме накара да си мисля, че телефонното обаждане е в резултат от разговора ни с

Гандези. Но тъй като първия път ми се обадиха, преди Хенри да е успял да се свърже със съучастника си, за мен беше ясно, че са ми изиграли номер. Тогава се сетих как на един светофар ни блъсна кола и Хенри отиде да се разправя с шофьора. Естествено, ударът е бил нарочен, предварително обмислен и съучастникът е бил в колата отзад. Така, докато се е преструвал, че го ругае, Хенри е могъл да му предаде необходимата информация.

— Чакай, Уолтър — каза Елен, след като изслуша обяснението ми с видимо нетърпение. — Това са подробности. Единствено ме интересува как разбра, че перлите са у Хенри.

— Та нали ти ми каза — отвърнах. — И беше съвсем сигурна. Хенри е изключително търпелив. Типично в негов стил би било да скрие перлите, за да не се бои от полицията, да си намери нова работа и след като мине много време, да си ги вземе обратно и без много шум да се пресели в друг щат.

Елен нетърпеливо поклати глава в тъмното.

— Уолтър — рязко каза тя, — криеш нещо от мен. От една страна, не може да си бил сигурен, а от друга — никога нямаше да удариш Хенри така жестоко, ако не си бил сигурен. Познавам те достатъчно добре, за да знам, че е така.

— Наистина, скъпа — отвърнах скромно. — Вярно е. Имаше още нещо. Една от глупавите дреболийки, които и най-умните мъже не доглеждат. Както знаеш, никога не използвам официалния телефонен номер на апартамента, защото не искам да ме безпокоят разни досадници. Номерът, с който си служа, е частен и не фигурира в указателя. Съдружникът на Хенри обаче ми се обади точно на този номер, а Хенри живя в апартамента ми достатъчно дълго. Внимавах да не дам на господин Гандези точно този номер, защото от самото начало бях сигурен, че перлите са у Хенри, трябваше само да го накарам да ги измъкне от скривалището им.

— О, скъпи! — извика Елен и ме прегърна. — Колко си смел, а според мен и умен, макар и по свой странен начин. Вярваш ли, че Хенри е бил влюбен в мен?

Този въпрос обаче изобщо не ме интересуваше. Поверих перлите на Елен и въпреки че беше доста късно, веднага се отправих към дома на господин Лансинг Галъмор, разказах му какво се бе случило и му върнах парите.

След няколко месеца с радост получих писмо, изпратено от Хонолулу и написано върху изключително долнопробна хартия.

Е, приятелю, онова твое неделно кроше беше един път, а аз не вярвах, че си способен на него, макар, разбира се, изобщо да не го очаквах. Крошето обаче си го биваше, защото цяла седмица започнех ли да си мия зъбите, веднага се сецах за теб. Лошо стана, че трябваше да изчезна, защото ти си голям сладур, макар и леко отнесен, и сега много ми се иска да се натряскаме заедно, вместо да забърсвам омазнените клапи там, където съм, което пък не е мястото, откъдето е пуснато писмото, а поне неколкостотин мили по-далече. Само две нещица ми се иска да знаеш, и двете са чистата истина. Вярно е, че здравата хлътнах по онази висока блондинка и това беше основната причина да напусна старата дама. Свиването на перлите бе просто една от онези смахнати идеи, които ти идват, когато си лапнал по някое готино маце. Истинско престъпление беше да ги оставят така безстопанствено в онази кутия за хляб, а аз някога работих за францужойка В Джибути и горе-долу се научих да разбирам от перли дотолкова, че да ги различавам от снежни топки. Когато обаче дойде Време двамата да застанем един срещу друг в онези храсти, където забранени удари нямаше, аз се разкиснах и не можах да доведа сделката докрай. Кажи на блондинката, която си забърсал, че съм питал за нея.

Винаги твой Хенри Ейчълбъргър (псевдоним)

P.S. Представяш ли си, онзи тип, дето ти звъня по телефона, се опита да ми измъкне половината от стодоларовата банкнота, която ти ми беше пъкнал в джоба. Наложих се здравата да му извия врата.

Твой Х. Е. (псевд.)

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.